

துவக் குகிறார் . துவக் கத்திலயே உண்மையின் குரூர முகம் அச்சுற்ற மறுத்து அவரை வளையிறு கிறதது; அல்லது அவரே வளையிறுகிறார் . மாண்ட ஜீ வித்த தின் இந்த எழுபத்து மின்று வயது வரை அவருக்கு ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளையும் , சமீக வாழ்வில் ஒரு படைபாளியால் சகித்துக்கொள்ள முடியாத அருவரூப மிக்க சமரசங்களையும் உதறித் தள்ளுபவராகவும் , எதிர்கால லெளகீக வசதிகளைப் பற்றி எந்தக் கவலையுமின்றி ஆரம்பத்தில் தன் உடல் மீ தநேய அதே உற்சாகத்துடன் கடற்காற்றின் குளமுயுடனும் , சூதந் திரத்துடனும் நம்மோடு அலநைத்து திரியும் எளிய படைபாளியாகவும் தான் பிரபஞ்சனை ஓவ்வொருவருமே உணரமுடியும் .

நான் எழுதத் துவங்கிய ஆரம்பத்திலயே என மூன்மாதிரியின தோழமையோடு குடியிறையவர் அவர்தான் . என 'சத்ரு' கதையை உலகின் தனித்துவமிக் கபத்து கதகையில் ஒன்று என எழுதி ஒரு ஆரம்பகால படைபாளியதை திக் குமுக காடவதை தவர் . மரங்களையும் பழங்குடி மனிதர்களையும் காடுகளையும் அதன் பச்சைய வாசனையையும் பவாவின் கதகையில் நான் உணர்ந்தது போல வேறெங்கும் உணர்ந்ததில்லையென எழுதிய கதைகளை ஒரு நிமிடம் நான் பற்றிக் குலுக்க கப்ட அனுமதியாதவர் . அக்கணத்தில் தனக்கு எது சரியென்றுத் தோன்றுகிறதோ அதன் பின் விளைவுகள் எதுவாயினும் எந்தக் கணக்கும் போட்டும் பார்க்கத் திரியாமல் அப்படியே உதறித் தள்ளி எழுந்து தனக்கு விரும்பமானதென நோக்கி நடக்கத் திரிந்த ஒரு உண்மதைத் துறவியின் மனம் எப்போதும் பிரபஞ்சனுக்கு உண்டு .

ஒரு பிரபலமான வார்ப்புத் திரிகையில் தான் எழுதிக் கொண்டிருந்த தொடர்கதையை ஏதோ சில மனநெருக்கடிகளால் எழுத முடியாமல் அவரின் பிரியப்பட்ட 'சுமதி' யை மெளண்ட் ரோட்டின் ஸ்பென்சர் மூன் அநாதையாய் நிற்கவதைத் துவிட்டு நடந்தது இரவில் திருவண்ணாமலகைக்கு பஸ் ஏறின பிரபஞ்சனை இப்போது இக்கணத்தில் நினதைத் துக் கொள்கிறேன் . அதிகாலதை திருவண்ணாமலை பரூந்து நிலையைத் தில் அவரை அழதைத் துவர என பகைக்கோடு நின்றிருந்த எனனைப் பார்த்தது, "இப்பத்தான் மனம் சந்தோஷமாக இருக்கு, அச்சு ஊடகம் படைபாளியின் வயிறற்றகை கீறிகுடலை உருவக் கப்டாது சார் , நல்ல காபி உங்க ஊரில் எங்கு கிடகைக்கும்?" என இயல்புக்குத் திரும்பிய ஒரு மனிதனை நீங்கள் எந்த வகையில் சரேப்பீர்கள்? ஒரு நல்ல காபிக் காக, பல மலைகள் நடந்தும் , ஆட்டோவில் பயணித்தும் பருகத் திரிந்த ருசி வாயத் தவர் அவர் . ராயப்பட்டை சரவணபவனின் அதிகாலதை திறப்பு, என்புதே பிரபஞ்சனின் ஒரு குவளை தநீருக்காகத் தான் எனத் தோன்றும் . எல்லாத் தரப்பு மனிதர்களும் அவரின் தோழமையைப் பட்டியலில் உண்டு . மனிதர்களை எதன் பொருட்டும் வரிசைப்படுத்தத் திரியாதவர் அவர் . மனேசன் வாட்ச்மனே , கபரியர் கொண்டுவரும் பயன் , சத்யம் தியடேடர் வாசலில் பர்சதைத் தொலதைத் துவிட்டு ஊருக்குப் போக வழியில் லாமல் நிற்கும் ஜீன் ஸ்போட்ட இளைஞன் , 'மகாந்தி' படிச்சிட்டு அப்படியே உங்களபை பாக் கப் பூறப்பட்ட வந்தனே சார் எனச் சொல்லி அதிகாலையிலயே கதவதைத் தட்டும் ஆய்வு மாணவி இவர்களோட்தான் அவரின் காலதை, அல்லது மதிய உணவு பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் .

கையில் பணம் கிடகைக்கும் தருணங்களில் நீங்கள் பிரபஞ்சனை அருகிலிருந்து அவதானிக் கக் கொடுத்து வதைத் திருக்க வேண்டும் . ஒரு வள்ளல் அவர்கையில் புகுந்து பரப்பரப்பான் . கட்சை ஒரு ரபாயும் தன்னிடமிருந்து அகலும் வரை அவரின் வெறிபிடித்த அடவுகள் தொடரும் . எந்தக் காரணத்துக்காகவும் தன்னிடமுள்ள பணம்

Written by - பவா சலெல்த துரலை -

Saturday, 22 December 2018 01:22 - Last Updated Saturday, 22 December 2018 01:27

சலெலவழிந் துவிட வணென் டுமனெ நினகைக் கும் ஒரு மனதவைிட வறெனென் மனென் மனை வணென் டும் ஒரு படபைப் பானிக் கு?

“சார், சில நண்பர்கள் உங்களபைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள். கபிட்டி வரட்டுமா?” என எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் தலொலபைசெயில் கலெ்கிறார்.

“ரொம்பச் சந்தலோஷம், வாங்க ராமகிருஷ்ணன். எத்தனை பரெ் கபிட வருவாங்க?”

“பத்திருபது பரெ்”

“சந்தலோஷம். உடனலே வாங்க.”

அடுத்த அரலை மணி நரெத்தில் பீ ட்டர்ஸ் காலனி வீ ட்டயைடநெத் அவர்களுக் கு, பபிட்டிய வீ டு அதிரச் சியதைத் தருகிறது.

அணதைத் து வகைக் கப்பட்ட தலொலபைசெயி, தரெந்தவர்களின் விசாரிப்புுகள், அவர் வழக்கமாக பலொகுமிடங்கள் என எல்லாத் தலெுதல்களும் தலொலவியில் மபுடிய, அவர்கள் பரெும் ஏமாற்றத் துடன் திரும்புகிறார்கள். இப்படியான சிறு ஏமாற்றுதல்களை அவர் எப்பலொதும் சிரமறெ் கொண்டு ககைக் கொள்வதில்லை. அது அவரின் இயல்பு. பத்துநாள்கழித்து ஒரு இலக கியக் கபிட்டத்தில் ராமகிருஷ்ணன் சிரித்துக் கொண்டலே கலெ்கிறார். “எங்களலை வரச் சலொல்லிட்டு வீ ட்டபைப் பபிட்டிட்டு எங்கயேலோ பலொய் ட்டீ ங்களலே சார்”. அவர் தனக்ககுகுள்ளயே சிரித்துக் கொள்கிறார். ஒரு நண்பரபைப் பார்க்க அவசரமாகப் பலொக வணென் டியிருந்தது. அது பலொய் என இருவரகுகுமலே தரெயும். இருந்தாலும் ஒரு உயர்ந்த படபைப் பானி சலொல்கிறார், இன்னும்லொரு பிரபலமான எழுத்தாளனிடம். அது எப்பபிப் பலொய்யாகும்? அன்று அந் நண்பர்களுக் குச் சலெலவழிக் க அவர் சட்டயையில் பணமில்லை என்ற உணர்மலை இருவரகுகும இடயையேருந்த இடவைளெயில் ஒரு நாயக் கு ட்டிபலொய் படுத்துக் கிடந்தது. நண்பர்களை எப்பலொதும் பலொஷிக் க வணென் டுமனெ ப்தலை பிரபஞ் சனிமிருந்தலே நான அடநைத் தனெ். விரும்பியபபி பணமில்லையென்பது எப்பலொதும்லே அவரகுகு, தற் காலிகச் சலொகம் மட்டுமலே. அதன் பலொரு ட்டு எவனலை எப்பபிப் புகழ்ந்தால் அதலை அடயை மபுடியுமனெ அவர் மனம் எப்பலொதும் கணக்கு பலொட்டதில்லை.

வளெயிபர்ப் பயணம் மபுடிந்து பாண்டிச் சரெி வீ ட்டிற்கு வந்த ஒரு நள்ளிரவில், மசெயையில் கிடந்த பதுவை அரசுக் கபிதம் அவரலை ஆச்சரய்ப்புடுத்துகிறது. அரசுக் கவியாக வரமபுடியுமா? என பாண்டிச் சரெி மன்னன் கலெ்கிறானா? அப்படியெனில் அதலை நிராகரித்துவிட்டு விபிவதற்குள் சனென்னகைக் கு பஸ் ஏறி விட வணென் டுமனெ கபித்தபைப் பிரிக் கிறார். வதை தியலிங்கம் என்ற இயற்பயெரலொடு சரியாக அச்சிடப்பட்ட அவர் வீ ட்டு விலாசம். அத் தனிமயையில் மிகுந்த அரவரூப்பலொடு அக்கபிதம் அவரால் பார்க்கவும், பபிக்கவும் படுகிறது. ஒரு மபுழ் சிகரலெட்டின் கரதைலுக்குப் பின் அவரகுகு எல்லாமும் பிபிபடுகிறது. அவரின் இப்பலொதயை தலேவை ஒரு விபியல் மட்டுந்தானெ். விபிந்ததும் தன் உறவினரூம் பாண்டிச் சரெியின் அப்பலொதயை அமசைச் சரூமான ஒருவர் வீ ட்டில் அக்கபித்தலொடு இருக்கிறார். அவர் புன்னகதைத்துக் கொள்கிறார். நன்றி சலொல்ல வந்தவரலை பின் எப்பபி வரவறெ் ப்து? பிரபஞ் சன் சலொல்கிறார், இப்பபி ஒரு கலேலமான ஆணயைலை எனக்ககுகு அனுப்ப வணென் டுமனெ உனக்ககுகு எப்பபித் தலொன்றியது? அமசைச் சரின் மகம் இறுகுகுகிறது. “பிரபஞ் சன் என்ற பயெரில் மானுட விடுதலகைக் கும், வதை தியலிங்கம் என்ற பயெரில் லாஸ் பலெட்டயையில் கள்ளுக்கடலை எடுத்து வியாபாரம்

செய்வனே என நீ நனைச்சே பாரா, உன்னை விடக் கவேலமா இந்த உலகத்துல யாரும் என்ன நனைச்சிருக்க முடியாது" என அக்கடித்ததை ஆறிக் கொண்டு நின்ற தனீர் கோப்பகைக்கூக் கீழே வதைத் துவிட்டு நடந்த பிரபஞ்சனின் மன உலகம் எதுவென நமக்கு புரிந்து கொள்ள முடியாது தானே! அந்த இயல்பிலிருந்து தான் அவரின் அதனனை படப்புகளும் திமிறியது. கலங்கிய ஏரியில் கயால் மீன் பிடிக்கும் போது நீருக்கு மலே துள்ளும் விரல்கள் எவர்களைக் குள்ளும் அடங்காது தோழனே! எழுந்தாளன் எப்போதும் மனதாலும், உடலாலும் சூத்தமானவன் என்ற கொள்கையுடையவர் அவர். தொடர்ந்து அவரை நடப்பால் பின் தொடரும் முருகசேபாண்டியன் போன்றவர்கள் அவரின் உட்கைகளைப் பற்றி மட்டுமே ஒரு தனிக் கட்டுரை எழுதிவிடக் கூடும். நல்ல உடை, நல்ல உணவு, சுகாதாரமான இருப்பிடம் இவரை மட்டும்தான் சாகித்ய அகாடமி விருது உட்பட பல விருதுகளைக் குவித்த ஒரு தமிழ் எழுந்தாளனின் எளிமையான கனவு. ஆனால் ஒருபோதும் அவை அவருக்கு எளிமையாகக் கிட்டியதில்லை. அதற்கே அவர் தினம் தினம் போராட வேண்டியிருக்கிறது. என 'எல்லா நாளும் கார்த்திகையில் அவரைப் பற்றி 'இழப்பதற்கும்', அடவைதற்கும் ஏதும்ற்ற கலங்கை' என்ற ஒரு கட்டுரையில், 'ஒரு கலங்கை ஓட்டுமொத்தமானுடப் பசியைப் போக்க ஒரு பக்கம் பாடிக் கொண்டே, தன் சொந்த பசிக்கான ரொட்டித் துண்டுகளையும் தினம் தினம் தேடி வேண்டியிருக்கிறது" என எழுதியிருந்தனே. அக்கட்டுரையைப் படித்துவிட்டு ஒரு மழை இரவில் பிரபஞ்சன் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்தார். இரண்டு பக்கமும் மௌனம் நீடித்த அதற்கும் உரையாடல் என்றே பெயர் சொல்லப்பட்டது. தெளிவற்ற வார்த்தைகள் உடனே துசிதறி அவரிடமிருந்து வந்ததை, அதற்கு முன்னும், பின்னும் அப்போது மட்டுமே கேட்டிருக்கிறேன். "என் ஐம்பது வருஷத்தவை வீணாகிட்டுள்ளது நனைச்சே பவா, இல்ல நானும் இச்சமீகத்துக்கு ஏதோ சஞ்சிருக்கிறேன். அதுதான் உங்க எழுத்துல தெறிக் குது. நன்றி." நான் அவரைத் தொடர்வதற்குள் அவர் வகுத்துப் பாய விட்டிருந்தார்.

நானறிந்து தமிழில் எழுத்துத்துவங்குகிற படப்பாளிகளுக்கு அவர் தரும் உதவிகேம் எதகைக் கொண்டு அளவிட முடியாது. அதிலும் பெண்கள் எழுது ஆரம்பித்தால் பிரபஞ்சன் கொண்டாடித் தீர்ப்பார். புத்து வருடங்களக்கு முன்பால் சுககரியாவின் கதைகளை மொழிபெயர்த்து முடித்து இது சரிதானா தோழர் என தயங்கித் தயங்கி பிரபஞ்சனிடம் நீட்டிய கே.வி.ஜெயஸ்ரீ க்கு முன்னுரையுடன் சேர்த்து, அதைப் புத்தகமாக்கி ஜெயஸ்ரீ க்கைகளில் கொடுத்துவர் அவர். நானறிந்து இது வேறெந்த மீதத் படப்பாளிகளுக்கு வாய்க்காத மனது. ஒவ்வொரு புத்தாண்டுக்கும் கட்டுக்கட்டாகத் தாள்களையும், உயர்ந்த விலையுள்ள பணைக்களையும் வாங்கி, வலைஜாவுக்கும், ஜெயஸ்ரீ க்கும் அனுப்பி வைப்பார்; அல்லது அவரே பஸ் ஏறி வந்து கொடுத்துவிட்டுப் போவார். பெண்கள் எழுது ஆரம்பித்தால் மட்டுமே பல நூறு ஆண்டுகளாகப் புத்தையுண்டு கிடக்கும் மௌனம் உடையும். போர்ப்பாடல் கேட்கும். அது கரடு தடிப்போன இந்த மானுடச் செவியின் பறகைகைக் கிழிக்கும் என உறுதியாய் நம்பும் வகு சில படப்பாளிகளில் பிரபஞ்சனே மூதன் மையானவர்.

'மாறும்' என்ற சொல் மட்டுமே மாறாதது என்பது பிரபஞ்சனுக்கு மட்டுமே நூறு சதவீதம் பொருந்தும். எக்காலத்திலும் எந்நிலையிலும் அவர் எல்லாரையும் ஓரே மாதிரி ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. அசோகமித் திரனின் படப்புகள் உலகத் தரமானவை எனக் கொண்டாடிய பிரபஞ்சன், இந்த துத்துவாவிறக் சாய்வான அவரின் புனைவில்லாத எழுத்திறக் முன்னின்று எதிர் விணை ஆற்றியுள்ளார். தனக்கூப்பிடித்த மானப் படப்பாளியாபிற்றே என மௌனம் காப்பது, அக்கருத்துக்க்கு மறைமுகமாகத் துணைப் போவதுதானே! ஒரு நூர் மையான படப்பாளியாக அதை ஒருபோதும் அவர்

செய்ததில்லை. எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரு படபைப்பாளியை அவர் கொண்டாடியதில்லை. அவர் வாசிப்புக்குத் தக்கவாறு படபைப்புகளின், படபைப்பாளிகளின் மூதனம்பைப்படியல் மாறிக் கொண்டேயிருக்கும். அது ஒரு எழுத்தாளனின் ஆக்கப்பெரும் தகுதியும், நேர்மையும் கிட.

எல்லாக் காலத்திலேயும் தன்னை மூதலிடத்தில் நிறுவிக்கொண்ட ஒரு படபைப்பாளியை, ஒரு இளம் படபைப்பாளி தன் ஓரே கதையால் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடலாம் என்பது பிரபஞ்சனின் கொள்கை. அதை ஏற்று அங்கீகரிக்கிற மனம் மிகப் பெரிது. அது எப்போதும் பிரபஞ்சன் என்ற ஆளுமையிடம் நிரந்தரமாகத் தங்கியிருப்பதுதான் நம் மொழியின் அதிஷ்டம். பாண்டிச்சேரிக் கடற்கரையில் எப்போதாவது காலநனக்கிற்ற மாதிரி, தமிழ்த் திரைப்பட உலகிலேயும் எப்போதாவது அவர் காலநனத்தை திருக்கிறார். அந்த அனுபவங்கள் எல்லாத் தமிழ் படபைப்பாளிக் கும் நேர்ந்தது போலவே அவருக்கும் எந்தக் கௌரவத்தையும் தந்துவிடவில்லை., எத்தனை கதகளையும், எவன் பரேில் வணைமனாலும் போட்டாக் கொள்ளுங்கள் எனக்கு காசநோய் சிகிச்சைக்குக் காசு வணைமனெபுதுமபைபித்தன் சொன்னது போலவே, 'எனக்குப் பெயர் வணைமனம்'. ஊதியம் மட்டும் போதும்' என்ற சமரசத்தை நோக்கி அவரை நெட்டித்தள்ளியதும் இதே வாழ்வாதான். பீர் முகமது அப்பாவின் ஒரு கதையில் பகலில் அனுமன் வணைமனம் போட்டாத் திருவில் பிச்சை எடுக்கும் ஒருவனை, உண்மையான அனுமன் என நம்பி அவனைப் பின் தொடரும் ஒரு குழந்தையின் மனநிலையே எப்போதும் பிரபஞ்சனின் மனநிலை. யாரும்புற புளியமரத்தடியில் நின்று தன் வட்டியதைத் தளர்த்தி சிறுநீர் கழித்து, பீடிபற்றுவகைக்கும் ஒரு கணத்தில், 'இது நிஜ அனுமன் இல்லை, சாதாரண மனிதன்' என ஊர்திரும்பும் குழந்தையையும் அதே பிரபஞ்சன் தான். இந்த இருவறே மனநிலைகளில் தான் ஒரு பெரும் படபைப்பாளி தன் ஜீவித காலம் முழுக் த் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பயணிக்க வணைமனம் உள்ளது.

திரும்பிப் பார்த்தால் பிரபஞ்சன் தன் கதகளில் மனமையான மனிதர்களான, விடூதலையை மௌனமாகவணைமனம் கோரும் பெண்களை, கடவுள், மனிதன் என்ற கற்பனையும் நிஜமமான ஊசலாட்டத்தில் மனிதனின் பக்கம் மட்டும் நிற்கும் மனிதர்களை, குமாரசாமியின் பகல் பொழுதுகளை, எம்.பில்., பி.எச்.டி., என்ற பெருங்கனவகளுக்காகத் தங்கள் வறுமையிலிருந்து எழுந்து பலகலகைக் கழகங்களின் வாசல் வரவைந்து விடும் பெண்களை, வஞ்சிக்கநினைக்கும் பெரிசிரிய அதிகாரங்களையவர் எப்போதும் தன் புனைவில்லும், புனைவில்லாத எழுத்திலும் எதிர்த்து எழுதியிருக்கிறார். காலந்தோறும் பெண்களை வஞ்சிக்கும் ஆண் மனங்களின் அவலத்தை அவர் அளவிறகுப் புரிந்து எழுதியவர் என யாரையும் அடையாளப்படுத்த முடியவில்லை. தன் சார்புக் கொள்கை, தான் சார்ந்த தத்துவம் என்பதற்காக பெண்கள் மீது இழகைக் கப்படும் அதிகார அத்துமீறல்களை, அது எவனாய் இருந்தபோதிலும், எச்சமூலிலும் எதிர்க்கத் தவறியதில்லை என்ற உண்மையை அவரின் 'பெண்' தொகுப்பைப் படிப்பவர்களுக்கும் புரியும். இதுதான் ஒரு காலத்திய உண்மையான கலமைனதின் மனமே. நடமைற்றைத் தவறுகள், தான் உயிரென நம்பும் இயக்கத்தில் நடந்தாலும் கிட அவன் பெனாவை மட்டிவதைத் துவிடக் கட்டாதது என்ற உலகளாவிய பரேன்பும் மாண்ட அக்கறையுமது. இதன் வழியேதான் பிரபஞ்சன் தன் எழுத்தில் ஐம்பது ஆண்டுகளைக் கடந்தும் பயணிக்கிறார். கலங்கல் இல்லாத, ஆர்ப்பரிக்காத, நகருகிறதோ எனச் சந்தேகிக்கவகைக்கும் ஒரு நதியின் பயணத்தை அதன் கரகளில் அமர்ந்து கவனிக்கலாம். நபுறு ஆண்டுகளாய் அதைக் கடக்கும் நீராலும் கரகைக் கமுடியாத கழிங்கறங்களின் முழு உருவம் அதற்கடியில் தெளிவாகத் தெரியும். தன்னில் குளிப்பாட்டப்பட்ட ஒரு குழந்தையின் சரம வாசனையை, தன்னில் மிதந்த ஒரு

Written by - பவா சலெல் துரை -

Saturday, 22 December 2018 01:22 - Last Updated Saturday, 22 December 2018 01:27

இளம் பண்ணின் தாங்க முடியாத கனத்தை, தன்னில் மழ்கிய ஒரு தோல்வியுற்ற கலஞ்சனின் மொத்த வாழ்வை அது அறியும் தானே. அக்கிழாங்கற களபைப் போலத்தான் அனதை தயையும் உள்வாங்கிக்கொண்ட கலஞ்சனாக ஜீவிக் கிறார் பிரபஞ்சன். அதிலிருந்துதான் ஆகச்சிறந்த படபைப்புகள் அவரில் முகிழ்கின்றன. பிரம்மம், மீன், பச்சைமாமி மெஸ், மரி என்கிற ஆட்டக்கூட்டி, ஒருமனுஷி, ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள் எனத் தொடரும் எல்லாக் கதைகளும் மனித வாழ்வின் மனையையும், மனிதர்களின் உயர்வையும் மட்டுமே பச்சுகின்றன.

அவர் தன் கதைகள் மலம் எப்போதும் உபதேசீதத்தில்லை. ஆகவே மாணுடா! எனப் பெருங்குரலெடுத்ததுக் கத்தியதில்லை. 'சகைகிள் நிறுத்த இடமில்லையென நீ வட்டிவிட்ட மருங்கமைரம் துளிர் ததுவிட்டது நண்பா' என நம் தோள்மீது தோழமையோடு கைபோட்டுக் கொள்கிறார். இதயப்பைஸ் அறுவை சிகிச்சை முடிந்து ஒரு விடூதியில் தங்கியிருந்தவரைப் பாரக்க, நானும் ஷலைஜாவும் ஒரு மத்தியான நேரத்தில் போனோம். தனக்குப் பிரியமான மடையைக் கண்டதும் உடையத் தோன்றும் வாய்க்கால் நீர்பைப் போல எங்களபைப் பார்த்ததும் தன்னை உடையத் துக்கொண்டார். அறுவை சிகிச்சை முடிந்து மருத்துவமனையிலிருந்து வெளியே வந்தவுடன் என்கன்கடேடான். "பாண்டிச்சரேக்கா? திருவண்ணாமலகை காப்பா?" எங்கள் குடும்பத்தோடு சரேத்து உங்கள் குடும்பத்தையும் வதை திருந்த அவன் நம்பிக்கை அந்நேரம் சிலிர்ப்பிட்டியது ஷலைஜா. எங்கள் கண்ணீரால் மட்டுந்தான் அவ்வார்த்தகளை ஒற்றியெடுக்க முடிந்தது.

மீன்று மாதத்திற்கு முன் திருவண்ணாமலகைக்கு வந்து எங்களோடு மீன்று முழு நாட்கள் தங்கியிருந்தபோது தன் நீண்ட வாழ்வின் ஆழ அகலங்களை விசாலமாகப் பகிர்ந்து கொண்டது ஒரு பரேனுபவமாக எங்களக்குள் விரிந்தது. எங்களோடு பசேக கொண்டிருந்தவர் சட்டென எழுந்து வம்சியின் பகைகில் உட்கார்ந்து "நீ எடுத்த படம் பாக்கணும் வா" என அவன்கைக் கைபிடித்தழதை தபோது எதுவும் தரியாதவனைப் போல அவர்களிருவரையும் திரத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனே. தொடக்கமும், தொடர்ச்சியும் போல அவர்களிருவரும் பகைகில் போவது அத்தனை பெருமிதமாக இருந்தது எனக்கு.

பிரபஞ்சனின் 'கருணையில் தான்' கதை எப்போதோ நான் படித்துச் சிலிர்த்த ஒன்று. அத்தனை வருடங்களாக எனக்குள் அடக்காத அக்கதை, என ஒரு கதை சொல்லலில் முட்டை ஓடு உடையது, உயிர்த்துப்பிப்புடன் வெளிவந்து வம்சியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டது. அவன் அக்கதையைப் படமாக கினான். அதற்கு 'வலி' என அவன்தன் பெரியப்பாவின் அனுமதியுடன் பெயரிட்டான். அத்தனை மகத்தான் ஒரு படபைப் பாலியோடு, தான் மட்டும் தனித்திருந்து ஒரு பிட்டிய இருட்டறையில் அவர் கதையின் காட்சி வடிவத்தை அவருக்கே போட்டுக் காண்பிக்க வாய்த்தது அவனுக்கு. 'நான் உங்கள் கதைக்கு நியாயம் செய் திருக்கிறனோ பெரியப்பா?' என சொற்களால் அல்ல கண்களால் ஏறெடுத்த அவனை, அப்படியே அணைத்துத் தன்னுள் புதைத்துக் கொண்ட மகத்தான் கலஞ்சன் பிரபஞ்சனுக்கு இம்மாதம் இருபத்து ஏழாம் தேதி எழுபத்து மீன்று நிறைகிறது என பது நம் முடியாத ஒன்றுதான். தமிழ்ச் சமீகம் தன்னுள் அவரை இருத்திக் கொள்வது அது பெற்ற பக்கியம்.